

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 11 sierpnia 2026 r.

DOOŚ-WDŚIII.420.28.2024.MRO.62

DECYZJA

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, dalej GDOŚ, po rozpatrzeniu odwołań: [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], FORCAR Sp. J., [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] z 3 sierpnia 2024 r., [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] z 6 sierpnia 2024 r., [REDAKTOWANE] i IMMO Sp. z o.o. z 8 sierpnia 2024 r. od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie z 25 lipca 2024 r., znak: OO.421.3.1.2022.ASu.25, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa bezkolizyjnego przekroczenia linii kolejowej w ciągu DW 957 w m. Nowy Targ”, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), dalej k.p.a., w związku z art. 71 ust. 2 pkt 2 oraz art. 82 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2026 r. poz. 670), dalej u.o.o.ś.,

I. uchyla pkt II.1.2 decyzji RDOŚ w Krakowie w całości:

„Miejsca tankowania pojazdów i sprzętu budowlanego wyłożyć szczelnymi płytami betonowymi lub matami zabezpieczającymi środowisko gruntowo-wodne przed zanieczyszczeniem substancjami ropopochodnymi oraz wyposażyć w sorbenty lub biopreparaty neutralizujące wycieki paliw i płynów eksploatacyjnych.”

i umarza postępowanie pierwszej instancji w tym zakresie.

II. uchyla pkt II.1.3 decyzji RDOŚ w Krakowie w całości:

„Zaplecze techniczne, miejsca magazynowania materiałów budowlanych oraz miejsca postoju maszyn budowlanych i sprzętu transportowego należy zorganizować na terenie utwardzonym, w sposób zabezpieczający przed przedostaniem się zanieczyszczeń do gruntu”.

i w tym zakresie orzeka:

„Zaplecza budowy, bazy magazynowania materiałów budowlanych, miejsca magazynowania destruktu asfaltowego, miejsca postoju i tankowania pojazdów należy uszczelnić na przykład poprzez zastosowanie geomembrany lub innych materiałów spełniających analogiczną funkcję. Zaplecza budowy, miejsca postoju maszyn, urządzeń i sprzętu transportowego należy

wyposażyć w sorbenty, maty bądź biopreparaty do neutralizacji i likwidacji ewentualnych wycieków oraz wylewów substancji ropopochodnych.”

III. uchyla pkt II.1.13 decyzji RDOŚ w Krakowie w całości:

„Wszelkie prace związane z wycinką drzew i krzewów należy prowadzić poza okresem lęgowym ptaków, tj. w okresie od 16 października do końca lutego.”

i w tym zakresie orzeka:

„Wszelkie prace związane z wycinką drzew i krzewów należy prowadzić poza okresem lęgowym ptaków, tj. w okresie od 16 października do końca lutego.

Dodatkowo, w ramach kompensacji dla ornitofauny, należy zaprojektować i wywiesić:

- 1) 20 budek lęgowych typu A1 o następujących wymiarach: wewnętrzny wymiar dna: 11 x 11 cm, głębokość od wlotu do dna od wewnątrz: 21 cm, średnica otworu wlotowego: 2,8 cm, grubość przedniej ścianki (z podwójnej deski): 4 cm;
- 2) 15 budek lęgowych typu A o następujących wymiarach: wewnętrzny wymiar dna: 11 x 11 cm, głębokość od wlotu do dna od wewnątrz: 21 cm, średnica otworu wlotowego: 3,3 cm, grubość przedniej ścianki (z podwójnej deski): 4 cm;
- 3) 30 budek lęgowych typu B o następujących wymiarach: wewnętrzny wymiar dna: 14 x 14 cm, głębokość od wlotu do dna od wewnątrz: 26 cm, średnica otworu wlotowego: 4,7 cm, grubość przedniej ścianki (z podwójnej deski): 4 cm;
- 4) 10 budek lęgowych półotwartych typu p o następujących wymiarach: wewnętrzny wymiar dna: 12 x 12 cm, wysokość tylnej ścianki: 16 cm, wysokość przedniej ścianki: 5 cm, szczelina między przednią listewką a daszkiem: 3,5 cm, daszek: 20 x 20 cm.

Dopuszczalne są niewielkie modyfikacje parametrów budek po konsultacji ze specjalistą ornitologiem. Budki należy zlokalizować w miejscach spełniających wymogi siedliskowe gatunków, dla których są przewidziane. Dokładny wybór lokalizacji i wywieszanie budek należy wykonać pod nadzorem specjalisty ornitologa w porozumieniu z właściwym miejscowo nadleśniczym (w przypadku, gdy budki będą zlokalizowane na terenie Lasów Państwowych), na terenach na których przez okres 20 lat nie są planowane zabiegi trzebieży.

Wszystkie powieszone budki należy poddawać corocznie, w okresie od 16 października do końca lutego, przeprowadzonemu przez eksperta ornitologa jednokrotnemu czyszczeniu, niezbędnym naprawom i konserwacji (w tym wymianie na nową w stosunku 1:1, w przypadku zużycia) przez okres 20 lat od dnia ich powieszenia.”

IV. uchyla pkt II.1.15 decyzji RDOŚ w Krakowie w całości:

„W ramach działań kompensujących należy dokonać nasadzeń zastępczych w ilości min. 1:1 (za jedno wycięte drzewo należy nasadzić jedno nowe), z gatunku rodzimego pochodzenia, tj. lipa drobnolistna, dąb szypułkowy, klon jawor, buk zwyczajny, odmiany nie karłowej. Do nasadzenia należy zastosować sadzonki co najmniej 5-letnie, o wysokości minimum 2 m i

znacznej bryle korzeniowej oraz o odpowiedniej jakości (stan zdrowotny), gwarantującej wysoką udatność. Sadzonki należy pielęgnować oraz zabezpieczyć przed uszkodzeniem.”

i w tym zakresie orzeka:

„W związku z wycinką drzew i krzewów w ramach realizacji inwestycji, należy wykonać kompensację w postaci nasadzeń drzew i krzewów w stosunku 1:1.

Cechy materiału roślinnego wykorzystywanego do nasadzeń:

- wyprodukowany zgodnie z zasadami agrotechniki szkółkarskiej,
- uformowany z zachowaniem pokroju charakterystycznego dla danego gatunku,
- bez uszkodzeń mechanicznych oraz śladów żerowania owadów,
- zwarta, nieuszkodzona ani nieprzesuszone bryła korzeniowa,
- obwody pni sadzonek na wysokości 100 cm powinny wynosić minimum 12 cm

Wymagania dotyczące sadzenia:

- powierzchnię dołów sadzonki pokryć ziemią urodzajną. Doły te mają mieć dwukrotnie większą wielkość od bryły korzeniowej, a w przypadku sadzenia drzew z gołymi korzeniami – trzykrotnie większą,
- rośliny podlać od razu po posadzeniu,
- pnie drzew należy ustabilizować, przez przywiązanie palików tuż pod koroną przy użyciu elastycznej taśmy nośnej.

Nasadzenia należy wykonać z gatunków rodzimych, biorąc pod uwagę przy doborze panujące na danym terenie warunki siedliskowe, w tym warunki glebowe oraz uwarunkowania techniczne, ekologiczne i krajobrazowe. Terminy sadzenia drzew oraz odległości pomiędzy poszczególnymi sadzonkami należy dobrać w zależności od rodzaju systemu korzeniowego i typu sadzonych drzew. Lokalizację nasadzeń, ich skład gatunkowy i odległości pomiędzy sadzonkami wskaże specjalista dendrolog. Będzie on również bezpośrednio kontrolował odpowiednie wykonanie nasadzeń.

Należy prowadzić, wykonywany przez specjalistę dendrologa, monitoring udatności i trwałości nasadzeń zastępczych raz w roku w okresie wegetacji, w ciągu 5 lat od ich posadzenia. W przypadku stwierdzonego braku zachowania żywotności, nasadzenia należy uzupełniać w stosunku 1:1. Nasadzenia należy uzupełnić najpóźniej w następnym roku kalendarzowym. Termin sadzenia drzew lub krzewów zostanie określony przez specjalistę dendrologa odpowiedzialnego za monitoring, który uwzględni rodzaj zastosowanych sadzonek (z zakrytym bądź odkrytym systemem korzeniowym), gatunki drzew lub krzewów i uwarunkowania meteorologiczne.”

V. uchyla pkt II.1.16 decyzji RDOŚ w Krakowie w całości:

„Po zakończeniu prac budowlanych uporządkować teren w granicach inwestycji.”

i umarza postępowanie pierwszej instancji w tym zakresie.

VI. w pozostałej części utrzymuje decyzję RDOŚ w Krakowie w mocy.

Uzasadnienie

Decyzją z 25 lipca 2024 r., RDOŚ w Krakowie, działając na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 2, art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. t, art. 82, art. 85 ust. 1 i ust. 1 pkt 1 u.o.o.ś. (Dz. U. z 2023 r. poz. 1094 w związku z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw, dalej z.u.o.o.ś., Dz. U. z 2023 r., poz. 1890), oraz art. 108 § 2 k.p.a., po rozpatrzeniu wniosku Zarządu Województwa Małopolskiego, z 2 sierpnia 2022 r., znak: L.dz. 368/2022, określił środowiskowe uwarunkowania realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia, wskazując w punkcie VII decyzji, iż nadaje jej rygor natychmiastowej wykonalności.

Odwołania zbiorowe z 3 sierpnia 2024 r. wpłynęły do RDOŚ w Krakowie 7 oraz 8 sierpnia 2024 r.

Z uwagi na nieczytelne dane osobowe i adresowe 19 osób fizycznych, które zostały wymienione w odwołaniu zbiorowym z 3 sierpnia 2024 r., GDOŚ pozostawił bez rozpoznania wniesiony przez nich środek zaskarżenia. Zdarzenie to zostało odnotowane w aktach przedmiotowej sprawy w formie notatki służbowej z 15 września 2025 r.

Pismem z 24 września 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.28.2024.MRO.33, GDOŚ, na podstawie art. 64 § 2 k.p.a., pozostawił bez rozpoznania odwołania wniesione przez 12 podmiotów gospodarczych, które były wymienione w odwołaniu zbiorowym z 3 sierpnia 2024 r. Środki odwoławcze wniesione przez ww. podmioty zostały pozostawione bez rozpoznania ze względu na nieusunięcie w wyznaczonym siedmiodniowym terminie, braków formalnoprawnych, o które organ drugiej instancji wezwał pismem z 6 czerwca 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.28.2024.MRO.17.

Decyzją z 24 września 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.28.2024.MRO.36, GDOŚ, działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 w związku z art. 105 § 1 k.p.a., umorzył postępowanie odwoławcze względem 115 osób i podmiotów gospodarczych.

Z uwagi na to, że w treści dwóch odwołań zbiorowych z 3 sierpnia 2024 r., zwrócono się również z wnioskiem o wstrzymanie natychmiastowego wykonania decyzji RDOŚ w Krakowie z 25 lipca 2024 r., GDOŚ podjął analogiczne kroki jak w przypadku odwołań, tj.:

- 1) notatką służbową z 17 października 2025 r., pozostawił bez rozpoznania wnioski 19 osób fizycznych z uwagi na nieczytelne dane osobowe i adresowe,
- 2) pismem z 24 września 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.28.2024.MRO.33, na podstawie art. 64 § 2 k.p.a., pozostawił bez rozpoznania wnioski wniesione przez 12 podmiotów gospodarczych,
- 3) postanowieniem z 22 października 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.28.2024.MRO.42, działając na podstawie art. 105 § 1 w związku z art. 126 k.p.a., umorzył postępowanie w

sprawie wstrzymania natychmiastowego wykonania decyzji RDOŚ w Krakowie z 25 lipca 2024 r., względem 115 osób i podmiotów gospodarczych.

Następnie postanowieniem z 13 listopada 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.28.2024.MRO.45, GDOŚ, działając na podstawie art. 86e u.o.o.ś., odmówił wstrzymania natychmiastowego wykonania decyzji RDOŚ w Krakowie z 25 lipca 2024 r. wobec osób, które posiadają status strony przedmiotowego postępowania.

W złożonych odwołaniach skarżący podnieśli następujące zarzuty:

- 1) RDOŚ w Krakowie nie jest właściwym organem do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowej inwestycji,
- 2) przewidziana w decyzji RDOŚ w Krakowie z 25 lipca 2024 r. kompensacja przyrodnicza polegająca na nasadzeniach drzew w stosunku 1:1 nie zapewni odpowiedniego poziomu kompensacji wzrostu emisji CO₂, która powstanie przy natężeniu ruchu drogowego po wykonaniu bezkolizyjnego przejazdu. Skarżący podważają również rzetelność analiz komputerowych, które zostały wykonane w celu symulacji jakości powietrza po zrealizowaniu inwestycji,
- 3) przewidziane w punkcie II.2.6 decyzji RDOŚ w Krakowie z 25 lipca 2024 r. ekrany akustyczne, w szczególności ekran planowany przy budynku o numerze porządkowym 156, mogą skutkować nadmiernym ograniczeniem dostępu naturalnego światła do pomieszczeń, które stanowią miejsce zamieszkania skarżących. W ocenie odwołujących, organ nie wykazał w sposób dostateczny, że przyjęte rozwiązanie pozostaje w zgodzie z art. 11f ust. 1 pkt 4 ustawy z 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 311), dalej u.z.r.i.d. w związku z § 13 rozporządzenia z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2022 r., poz. 1225 ze zm.), dalej r.w.t.b.,
- 4) RDOŚ w Krakowie nie wyjaśnił w zaskarżonej decyzji, rozbieżności występujących pomiędzy sporządzonymi analizami akustycznymi, w szczególności nie wskazał, która z nich powinna zostać uznana za miarodajną dla oceny oddziaływania przedsięwzięcia na klimat akustyczny. Skarżący poddają pod wątpliwość dane, z których wynika konieczność wykonania ekranów akustycznych o konkretnych parametrach,
- 5) organ pierwszej instancji nie odniósł się w sposób wyczerpujący do zagrożeń związanych z gospodarką wodną przedsięwzięcia, pomimo podnoszonych przez strony postępowania wątpliwości. W szczególności wskazano, że podczas intensywnych opadów atmosferycznych oraz okresów roztopów śniegu może dojść do zalania bezkolizyjnego przejazdu kolejowego stanowiącego kluczowy węzeł komunikacyjny łączący obie części miasta Nowy Targ. Ponadto skarżący zwrócili uwagę na potencjalne ryzyko zanieczyszczenia środowiska wynikające z planowanej zmiany istniejącego systemu kanalizacji grawitacyjnej na kanalizację grawitacyjno-tłoczną. W przypadku awarii, przepełnienia systemu lub jego pracy pod zwiększonym ciśnieniem istnieje ryzyko rozszczelnienia rurociągu, a także wypływu ścieków poprzez wpusty uliczne po wschodniej

stronie inwestycji, co może skutkować negatywnym oddziaływaniem na środowisko oraz infrastrukturę komunikacyjną,

- 6) w toku postępowania nie wyjaśniono kwestii lokalizacji projektowanego zbiornika retencyjnego w sąsiedztwie linii kolejowej nr 99. Z dokumentacji projektowej wynika, że zbiornik ma zostać usytuowany na nieruchomości stanowiącej własność osoby prywatnej, która według twierdzeń skarżących, nie została poinformowana o planowanej lokalizacji urządzenia. Jednocześnie, z uwagi na bliskie sąsiedztwo infrastruktury kolejowej, zachodzą wątpliwości co do zgodności przyjętego rozwiązania odprowadzenia wód opadowych do zbiornika retencyjnego z przepisem art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1234 ze zm.), dalej u.t.k.,
- 7) warunki składowania destruktu asfaltowego określone w zaskarżonej decyzji nie spełniają wymagań określonych w § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Klimatu z 11 września 2020 r. w sprawie szczegółowych wymagań dla magazynowania odpadów (Dz. U. z 2020 r. poz. 1742), dalej r.m.o.,
- 8) naruszenia art. 41 ust. 1 ustawy o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587 ze zm.) poprzez niewyjaśnienie, czy magazynowanie odpadów będzie odbywać się w miejscu ich wytworzenia oraz błędne pominięcie konieczności uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów przed poprzedzającą ją decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach,
- 9) projekt bezkolizyjnego przejazdu kolejowego nie spełnia wymagań dotyczących ochrony przeciwpożarowej określonych w przepisach odrębnych oraz nie będzie zapewniał wymaganego dostępu do drogi publicznej, ponieważ szerokość drogi wewnętrznej służącej obsłudze komunikacyjnej terenu wyniesie w najwęższym miejscu około 2,6 m,
- 10) brak informowania mieszkańców przez inwestora o zamierzeniu inwestycyjnym,
- 11) naruszenie art. 7 k.p.a. w związku z brakiem podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.

Dodatkowo skarżący wniesli o:

- 12) wskazanie konkretnych działań, które należy zastosować w celu zminimalizowania niekorzystnego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko oraz zaproponowanie odpowiednich sposobów kompensacji przyrodniczej,
- 13) dodatkową analizę wariantową innych możliwości przebiegu drogi, w którym zostałyby uwzględnione uwagi społeczne złożone w ramach dotychczasowych prekonsultacji inwestycji oraz już w trakcie prowadzonego postępowania administracyjnego,
- 14) wnikliwą analizę konfliktów społecznych z uwzględnieniem rozwiązań minimalizujących i rekompensujących oddziaływanie inwestycji na etapie jej realizacji i eksploatacji,
- 15) zweryfikowanie analizy akustycznej w odniesieniu do terenów chronionych akustycznie wraz z podaniem danych wejściowych i wyjściowych do obliczeń oraz przedstawieniem jej wyników w postaci graficznej,
- 16) określenie odbiorników wód opadowych z poszczególnych odcinków przebudowywanej drogi wojewódzkiej oraz z projektowanych dróg dodatkowych do obsługi terenów przyległych wraz z oceną, czy posiadają one przepustowość pozwalającą na przejęcie wód opadowych i roztopowych z nowo projektowanego układu drogowego,

17) opisu systemu monitorowania ilości i jakości wód opadowych, roztopowych oraz ścieków odprowadzanych z terenu planowanej inwestycji.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Jak wynika z art. 127 ust. 3 u.o.o.ś., GDOŚ pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu k.p.a. w stosunku do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, zatem, zgodnie z art. 127 § 2 k.p.a., jest organem właściwym do rozpatrzenia odwołania od decyzji RDOŚ W Krakowie.

Odwołania zbiorowe z 3 sierpnia 2024 r. wpłynęły do RDOŚ w Krakowie 7 oraz 8 sierpnia 2024 r. Jedno z nich zostało złożone osobiście 7 sierpnia 2024 r., natomiast drugie zostało przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego – InPost Sp. z o.o., w związku z czym za datę skutecznego złożenia odwołania należy uznać datę wpływu pisma do urzędu.

Poza ww. zbiorowymi odwołaniami, wpłynęły jeszcze: odwołania indywidualne od:

- 1) [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] z 6 sierpnia 2024 r.,
- 2) [REDAKTOWANE] z 8 sierpnia 2024 r.,
- 3) IMMO Sp. z o.o. z 8 sierpnia 2024 r.

Wszystkie odwołania zostały wniesione w terminie przewidzianym w art. 129 § 2 k.p.a. – w związku z tym, że decyzja została doręczona stronom poprzez obwieszczenie w trybie art. 49 k.p.a., termin ten upłynął 23 sierpnia 2024 r.

Planowana inwestycja obejmuje budowę bezkolizyjnego skrzyżowania wielopoziomowego drogi wojewódzkiej nr 957 z linią kolejową nr 99 relacji Chabówka – Zakopane w miejscowości Nowy Targ. W ramach realizacji inwestycji zostanie wybudowane i przebudowane ok. 2 km dróg, w tym droga wojewódzka oraz przylegające do niej drogi gminne. Dodatkowo nastąpi przebudowa linii kolejowej w związku z realizacją nowego obiektu inżynierskiego drogowo-kolejowego na skrzyżowaniu wielopoziomowym drogi wojewódzkiej nr 957 z linią kolejową nr 99.

W związku z powyższym, planowane przedsięwzięcie obejmuje swoim zakresem dwa zamierzenia wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839), dalej r.o.o.ś.:

- 1) § 3 ust. 1 pkt 60 r.o.o.ś. - linie kolejowe inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 29, urządzenia do przeładunku w transporcie intermodalnym, mosty, wiadukty lub tunele liniowe w ciągu dróg kolejowych oraz bocznice co najmniej z jednym torem kolejowym o długości użytkowej powyżej 1 km;
- 2) § 3 ust. 1 pkt 62 r.o.o.ś. – drogi o nawierzchni twardej o całkowitej długości przedsięwzięcia powyżej 1 km inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 31 i 32 lub obiekty mostowe w ciągu drogi o nawierzchni twardej, z wyłączeniem przebudowy dróg lub obiektów mostowych, służących do obsługi stacji elektroenergetycznych i zlokalizowanych poza obszarami

objętymi formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

Wobec powyższego oraz zgodnie z art. 71 ust. 2 pkt 2 u.o.o.ś., inwestycja ta wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W myśl art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. t u.o.o.ś. w zw. z art. 15 ust. 1 z.u.o.o.ś., dla inwestycji w zakresie linii kolejowych właściwym organem wydającym decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach jest regionalny dyrektor ochrony środowiska. Zgodnie natomiast z art. 75 ust. 1a u.o.o.ś., gdy wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach obejmuje co najmniej dwa przedsięwzięcia realizowane w ramach jednego zamierzenia inwestycyjnego, dla których właściwe rzeczowo są co najmniej dwa organy, w tym regionalny dyrektor ochrony środowiska, organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest regionalny dyrektor ochrony środowiska. Przedmiotowe przedsięwzięcie zlokalizowane będzie na terenie województwa małopolskiego, które odpowiada obszarowi podlegającemu właściwości miejscowej RDOŚ w Krakowie.

W świetle powyższych informacji, brak jest podstaw, by podważać właściwość RDOŚ w Krakowie w analizowanej sprawie, co czyni zarzut podniesiony w punkcie 1 za bezzasadny.

Zgodnie z art. 80 ust. 2 u.o.o.ś. w związku z art. 15 ust. 1 z.u.o.o.ś., właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Obowiązek ten nie dotyczy jednak decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej czy dla linii kolejowej, co znalazło zastosowanie w analizowanej sprawie.

5 listopada 2025 r., Zarząd Województwa Małopolskiego zwrócił się z wnioskiem o korektę przebiegu łącznika ul. Składowej i ul. Ceramicznej w ramach realizowanego przedsięwzięcia. Z treści ww. wniosku wynika, że korekta spowodowana jest uzgodnieniem inwestora z właścicielem działki o nr ewidencyjnym 10234/3, obręb Nowy Targ, gmina Nowy Targ miasto, powiat nowotarski, województwo małopolskie, na której ma być zrealizowany planowany łącznik. Korekta obejmuje przesunięcie łącznika o ok. 15 m w kierunku północnym, zachowując jego długość około 100 metrów, w celu uniknięcia podziału działki właściciela. Zdaniem właściciela nieruchomości, podział działki uniemożliwiłby dalsze efektywne prowadzenie działalności gospodarczej (brak wystarczającego placu manewrowego, szczególnie dla pojazdów o dużych gabarytach).

W nawiązaniu do ww. wniosku, GDOŚ pismem z 19 listopada 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.28.2024.MRO.49, wezwał inwestora o przedłożenie aktualnej mapy, o której mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3a u.o.o.ś., uwzględniającej wprowadzone zmiany w projektowanym łączniku ul. Składowej i ul. Ceramicznej oraz o zaktualizowaną analizę akustyczną i analizę w zakresie oddziaływania na powietrze w kontekście realizowanej zmiany.

Pismem z 16 stycznia 2026 r., znak: L.dz 11/DW_NT/2026, Zarząd Województwa Małopolskiego przedłożył stosowne dokumenty.

W ocenie GDOŚ przedłożona korekta wniosku, polegająca na przesunięciu około 100-metrowego odcinka łącznika ul. Składowej i ul. Ceramicznej o ok. 15 m w kierunku północnym

w obrębie działki ewidencyjnej nr 10234/3, obręb Nowy Targ, gmina Miasto Nowy Targ, powiat nowotarski, województwo małopolskie, ma charakter nieistotny i nie prowadzi do istotnej zmiany charakteru planowanego przedsięwzięcia. Z przedłożonej zaktualizowanej mapy ewidencyjnej wynika, że przewidywany obszar oddziaływania inwestycji pozostaje niezmienny w stosunku do granic oddziaływania określonych na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Tym samym przedmiotowa korekta nie skutkuje zwiększeniem zakresu oddziaływania przedsięwzięcia ani objęciem jego wpływem nowych nieruchomości, terenów lub podmiotów, które nie były uwzględnione w dotychczasowym postępowaniu, a w konsekwencji nie uzasadnia rozszerzenia kręgu stron postępowania.

Powyższe znajduje potwierdzenie w przedłożonych w ramach uzupełnienia dokumentacji zaktualizowanych analizach oddziaływania akustycznego oraz oddziaływania na jakość powietrza, uwzględniających proponowaną zmianę przebiegu łącznika. Wyniki tych analiz nie wykazały przekroczeń obowiązujących standardów jakości środowiska, w tym dopuszczalnych poziomów hałasu oraz standardów jakości powietrza w okolicy zaproponowanego odcinka łącznika ul. Składowej i ul. Ceramicznej.

W świetle powyższych okoliczności należy uznać, że przedłożona korekta przebiegu drogi nie powoduje wystąpienia nowych ani istotnie zwiększonych oddziaływań na środowisko, nie zmienia zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia oraz nie prowadzi do objęcia postępowaniem nowych stron. Przedstawione analizy potwierdzają zatem brak podstaw do stwierdzenia znaczącego negatywnego wpływu przedsięwzięcia w zakresie objętym przedmiotową zmianą.

Przed wydaniem niniejszej decyzji, GDOŚ, zawiadomieniem z 10 kwietnia 2026 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.28.2024.MRO.59, poinformował strony postępowania na podstawie art. 10 § 1 k.p.a., o możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Materiał dowodowy dostępny był w siedzibie Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Warszawie. Strony poinformowane zostały, że decyzja kończąca postępowanie odwoławcze zostanie wydana nie wcześniej niż po upływie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia z 10 kwietnia 2026 r. We wskazanym wyżej terminie, żadna ze stron nie zapoznała się z aktami sprawy.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umorzyć postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części. Uchylenie decyzji w oparciu o art. 138 § 1 pkt 2 *ab initio* k.p.a. będzie miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie merytoryczne organu odwoławczego jest niezgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i orzekając co do istoty sprawy, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest w tym zakresie nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości podjętego rozstrzygnięcia. Z sytuacją taką mamy do czynienia w odniesieniu do punktów: II.1.3, II.1.13, II.1.15, decyzji RDOŚ w Krakowie z 25 lipca 2024 r. Przywołana część decyzji została wydana z naruszeniem art. 107 § 1 pkt 5 k.p.a. w związku z art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b, bowiem nie wskazywały one w sposób wyczerpujący wszystkich istotnych warunków korzystania ze

środowiska. Reformując decyzję w powyższej części, GDOŚ doprecyzował oraz wprowadził warunki dotyczące: ochrony jednolitych części wód przed przedostaniem się szkodliwych substancji wykorzystywanych lub wytworzonych podczas realizacji inwestycji, wykonania budek lęgowych dla ptaków w ramach kompensacji, wykonania nasadzeń krzewów w stosunku 1:1 w ramach kompensacji obok przewidzianych wcześniej nasadzeń kompensacyjnych drzew, cech materiału roślinnego wykorzystywanego do nasadzeń drzew i krzewów w ramach kompensacji, wymagań dotyczących sadzenia drzew i krzewów w ramach kompensacji. Natomiast uchylene decyzji i umorzenie postępowania pierwszej instancji – art. 138 § 1 pkt 2 in fine k.p.a. może mieć miejsce w sytuacji, gdy postępowanie to było bezprzedmiotowe. Z sytuacją taką mamy do czynienia w odniesieniu do punktów: II.1.2 oraz II.1.16 skarżonej decyzji.

Zgodnie natomiast z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest zgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji zawartym w zaskarżonej decyzji. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest prawidłowe, zarówno co do zgodności z prawem, jak i co do istoty. W ocenie GDOŚ w pozostałej części zaskarżona decyzja jest prawidłowa i nie narusza przepisów prawa w stopniu uzasadniającym jej uchylene.

Punktem I sentencji niniejszej decyzji, GDOŚ uchylił punkt II.1.2 skarżonej decyzji RDOŚ w Krakowie i umorzył postępowanie pierwszej instancji w tym zakresie, z uwagi na konieczność przeniesienia, doprecyzowania i uporządkowania tego warunku w zreformowanym punkcie II.1.3 skarżonej decyzji RDOŚ w Krakowie.

Punktem II sentencji niniejszej decyzji, GDOŚ zreformował punkt II.1.3 skarżonej decyzji RDOŚ w Krakowie, poprzez przeniesienie zapisów z punktu II.1.2 do punktu II.1.3 skarżonej decyzji RDOŚ w Krakowie. Po modyfikacji całej treści warunku, organ odwoławczy zobowiązał wnioskodawcę do wyposażenia zapleczy budowy, bazy magazynowania materiałów budowlanych, miejsc magazynowania destruktu asfaltowego, miejsc postoju i tankowania pojazdów w elementy uszczelniające, na przykład geomembrany lub inne materiały spełniające analogiczne funkcje. Dodatkowo GDOŚ wskazał wnioskodawcy, aby ten wyposażył zaplecza budowy oraz miejsca postoju maszyn, urządzeń i sprzętu transportowego w sorbenty, maty bądź biopreparaty do neutralizacji i likwidacji ewentualnych wycieków oraz wylewów substancji ropopochodnych. Wszystkie takie działania mają na celu ochronę środowiska gruntowo-wodnego przed ewentualnymi zanieczyszczeniami.

W związku z prowadzoną wycinką, GDOŚ uznał za konieczne wprowadzenie kompensacji w postaci zaprojektowania i wywieszenia budek dla ptaków w punkcie III sentencji niniejszej decyzji. Ich ilość została przez organ drugiej instancji wyliczona szacunkowo na podstawie średniego zagęszczenia ptaków opracowanego w publikacji *Trendy liczebności ptaków w Polsce* (Główny Inspektorat Ochrony Środowiska, 2018 r.). Ze względu na brak rozmieszczenia przestrzennego zinwentaryzowanych gatunków oraz ich liczebności, do

wyliczeń wzięto pod uwagę te gatunki, dla których stosowana jest kompensacja w postaci budek dla ptaków. Dodatkowo wskazano, że dokładne lokalizacje zostaną określone przez specjalistę ornitologa w porozumieniu z właściwym miejscowo Nadleśniczym (w przypadku Lasów Państwowych), biorąc pod uwagę wymagania siedliskowe danego gatunku. Wywieszania budek należy dokonać pod nadzorem specjalisty ornitologa, który wskaże na jakich wysokościach i w którą stronę świata mają być zamontowane. W celu zapewnienia jak największej trwałości, budki będą czyszczone raz do roku, przez okres 20 lat od dnia ich powieszenia i w przypadku uszkodzeń wymieniane na nowe.

Punktem IV sentencji niniejszej decyzji, GDOŚ zreformował punkt II.1.15 skarżonej decyzji RDOŚ w Krakowie, poprzez jego uzupełnienie o dodatkowe zapisy dotyczące zasad wykonywania nasadzeń kompensacyjnych drzew i krzewów.

Po dokonanej reformacji warunku, GDOŚ zobowiązał wnioskodawcę do realizacji nasadzeń zastępczych zarówno drzew, jak i krzewów, w stosunku 1:1 względem usuniętej roślinności. Wprowadzenie obowiązku kompensacji w odniesieniu do krzewów ma na celu pełniejsze odtworzenie struktury roślinności oraz wzmocnienie bioróżnorodności na terenie objętym inwestycją. Krzewy, obok drzew, stanowią istotny element ekosystemu, zapewniając siedliska, miejsca schronienia oraz warunki do rozrodu dla wielu gatunków zwierząt, w szczególności drobnej fauny występującej lokalnie.

Ponadto, GDOŚ doprecyzował wymagania dotyczące jakości materiału roślinnego oraz warunków prowadzenia nasadzeń. Wskazanie szczegółowych parametrów sadzonek, takich jak ich stan zdrowotny, prawidłowo ukształtowany pokrój, czy odpowiednie parametry bryły korzeniowej, ma na celu zapewnienie wysokiej jakości materiału nasadzeniowego. Jednocześnie określono zasady wykonania dołów, podlewania oraz stabilizacji drzew, co służy zwiększeniu skuteczności przyjmowania się roślin i ich dalszego prawidłowego rozwoju.

Dodatkowo, wprowadzono obowiązek prowadzenia kilkuletniego monitoringu udatności i trwałości nasadzeń oraz ich ewentualnego uzupełniania. Rozwiązanie to gwarantuje, że kompensacja przyrodnicza będzie miała charakter rzeczywisty i trwały, a nie wyłącznie formalny. Nadzór specjalisty dendrologa nad doborem gatunkowym, lokalizacją oraz wykonaniem nasadzeń zapewni dostosowanie ich do warunków siedliskowych i zwiększy szanse na ich długoterminowe utrzymanie.

W ocenie GDOŚ wprowadzone zmiany są zasadne i proporcjonalne, gdyż zmierzają do minimalizacji negatywnego wpływu inwestycji na środowisko przyrodnicze oraz zapewnienia właściwej kompensacji za dokonane usunięcia roślinności.

Punktem V sentencji niniejszej decyzji, GDOŚ uchylił punkt II.1.2 skarżonej decyzji RDOŚ w Krakowie i umorzył postępowanie pierwszej instancji w tym zakresie. Utrzymanie porządku w zarówno w trakcie, jak i po zakończonych pracach budowlanych w granicach planowanej inwestycji, wynika wprost z art. 5 ust. 1 w związku z ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2025 r. poz. 733).

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniach, GDOŚ wyjaśnia, co następuje.

Ad.2

W opinii GDOŚ, skarżący błędnie utożsamiają funkcję kompensacji przyrodniczej wyłącznie z kompensowaniem emisji CO₂. Celem kompensacji przyrodniczej przewidzianej w decyzji nie jest matematyczne zrównoważenie emisji CO₂ generowanych przez ruch drogowy, lecz zrehabilitowanie utraty konkretnych elementów środowiska przyrodniczego, w szczególności usuwanej zieleni i związanych z nią funkcji przyrodniczych. Nasadzenia zastępcze służą przede wszystkim odtworzeniu zasobów przyrodniczych, krajobrazowych i biocenotycznych oraz zachowaniu ciągłości funkcji ekologicznych na obszarze inwestycji.

W konsekwencji twierdzenie, że kompensacja powinna obejmować co najmniej 740 drzew wyłącznie z uwagi na szacowany wzrost emisji CO₂, nie znajduje oparcia ani w warunkach decyzji, ani w przepisach regulujących kompensację przyrodniczą. Skarżący nie wykazali również, aby obowiązujące przepisy prawa nakazywały uzależnienie liczby nasadzeń od wielkości emisji CO₂ związanej z eksploatacją drogi.

Z raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, dalej raport, wynika, że planowana inwestycja nie będzie stanowiła nowego istotnego źródła emisji zanieczyszczeń do powietrza. Przedsięwzięcie polega na przebudowie istniejącego układu drogowego i poprawie jego przepustowości, w tym na upłynnieniu ruchu pojazdów. W raporcie wskazano, że poprawa warunków ruchu oraz ograniczenie zatrzymań i zatorów drogowych powinny przełożyć się na zmniejszenie jednostkowej emisji zanieczyszczeń powstających podczas spalania paliw. Tym samym brak jest podstaw do przyjęcia założenia skarżących, że realizacja inwestycji będzie skutkowała znaczącym wzrostem emisji CO₂ wymagającym dodatkowej kompensacji.

Zarzut dotyczący niezetelności analiz komputerowych ma charakter wyłącznie polemiczny. Skarżący ograniczają się do zakwestionowania wyników modelowania, nie przedstawiając własnych analiz, ekspertyz ani dowodów wskazujących na błędy metodologiczne, błędne dane wejściowe lub niezgodność zastosowanych modeli z obowiązującymi wymaganiami. Tymczasem raport wykazał, że przedsięwzięcie nie będzie powodowało ponadnormatywnych emisji zanieczyszczeń do powietrza, a przeprowadzone obliczenia potwierdziły brak istotnego wpływu inwestycji na stan sanitarny powietrza.

Co więcej, w raporcie wyraźnie wskazano, że ewentualne przekroczenie wartości dyspozycyjnej dla pyłu PM_{2,5} wynika z istniejącego już tła zanieczyszczeń na analizowanym obszarze, a nie z realizacji inwestycji. Oznacza to, że przedsięwzięcie samo w sobie nie jest czynnikiem powodującym pogorszenie jakości powietrza.

Należy zauważyć, że nawet spośród analizowanych wariantów korzystniejszy pod względem emisji zanieczyszczeń został oceniony wariant W1, który charakteryzuje się niższymi wartościami zarówno stężeń maksymalnych, jak i średniorocznych zanieczyszczeń. Jednocześnie raport jednoznacznie wskazuje, że żaden z wariantów nie prowadzi do ponadnormatywnego oddziaływania na jakość powietrza.

W związku z powyższym brak jest podstaw do uznania, że przewidziana kompensacja przyrodnicza jest niewystarczająca, jak również do podważenia wyników przeprowadzonych

analiz jakości powietrza wyłącznie na podstawie niepopartych dowodami twierdzeń skarżących.

W świetle przedstawionych wyjaśnień zarzut podniesiony w punkcie 2 należy uznać za bezpodstawny.

Ad. 3, 4

Odpowiadając na zarzuty podniesione w punktach 3 i 4 na wstępie należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 112 i art. 113 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony Środowiska (Dz. U. z 2025 r. poz. 647, ze zm.), ochrona przed hałasem polega na zapewnieniu jak najlepszego stanu akustycznego środowiska poprzez utrzymywanie poziomów hałasu poniżej poziomów dopuszczalnych lub co najmniej na tych poziomach.

W konsekwencji, w przypadku prognozowanego wystąpienia ponadnormatywnego oddziaływania akustycznego, organ jest zobowiązany do określenia środków minimalizujących zapewniających dotrzymanie standardów jakości środowiska, w tym odpowiednich zabezpieczeń przeciwhałasowych.

Ocena zasadności zastosowania takich zabezpieczeń oraz określenie ich parametrów następuje na podstawie specjalistycznych analiz akustycznych sporządzonych zgodnie z obowiązującymi metodykami i przepisami prawa, a nie w oparciu o subiektywne przekonania mieszkańców dotyczące celowości ich zastosowania. Sam fakt, że właściciele nieruchomości preferowaliby inne rozwiązania lub negatywnie oceniają wpływ ekranów akustycznych na sposób korzystania z nieruchomości, nie może stanowić podstawy do odstąpienia od środków niezbędnych dla zapewnienia wymaganej prawem ochrony akustycznej.

W niniejszej sprawie skarżący nie przedstawili dowodów w postaci analiz lub ekspertyz podważających prawidłowość przyjętych rozwiązań ani nie wykazali, że zastosowanie ekranów akustycznych nie jest konieczne dla zapewnienia dotrzymania obowiązujących standardów jakości środowiska.

Argumentacja skarżących nie podważa prawidłowości ustaleń przyjętych na obecnym etapie postępowania. Ocena zasadności oraz zakresu stosowania poszczególnych środków ochrony przed hałasem opiera się na wynikach specjalistycznych analiz i podlegać będzie weryfikacji również w ramach analizy porealizacyjnej. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że rozwiązania określone w decyzji zostały nałożone w sposób dowolny lub bez dostatecznego uzasadnienia.

Wobec powyższego, zarzuty podniesione w punktach 3 i 4 należy uznać za bezzasadne.

Ad. 5

GDOŚ nie zgadza się z zarzutem dotyczącym niewystarczającego wyjaśnienia zagrożeń związanych z gospodarką wodną przedsięwzięcia.

W toku postępowania kwestie oddziaływania inwestycji na środowisko wodne były przedmiotem szerokiej analizy, a organ odwoławczy dodatkowo zweryfikował warunki realizacji przedsięwzięcia i wzmocnił przewidziane środki minimalizujące ryzyko

zanieczyszczenia gruntu oraz wód. W miejsce warunku (punkt II niniejszej decyzji) przewidującego jedynie organizację zaplecza technicznego, miejsc magazynowania materiałów budowlanych oraz postoju maszyn na terenie utwardzonym, nałożono dalej idący obowiązek uszczelnienia zapleczy budowy, baz magazynowania materiałów budowlanych, miejsc magazynowania destruktu asfaltowego oraz miejsc postoju i tankowania pojazdów, przykładowo poprzez zastosowanie geomembrany lub innych materiałów spełniających analogiczną funkcję. Ponadto zobowiązano inwestora do wyposażenia zaplecza budowy oraz miejsc postoju maszyn i pojazdów w sorbenty, maty lub biopreparaty umożliwiające natychmiastową neutralizację ewentualnych wycieków substancji ropopochodnych.

Tak sformułowane warunki w sposób bezpośredni odnoszą się do ryzyka zanieczyszczenia środowiska gruntowo-wodnego na etapie realizacji przedsięwzięcia i zapewniają wyższy poziom ochrony niż warunki określone pierwotnie przez organ pierwszej instancji.

Odnosząc się natomiast do podnoszonego przez skarżących ryzyka zalewania projektowanego przejazdu bezkolizyjnego podczas intensywnych opadów lub roztopów, należy wskazać, że zarzut ten ma charakter hipotetyczny. Skarżący nie przedstawili żadnych opracowań hydrologicznych, hydraulicznych ani innych dowodów wskazujących, że przyjęte rozwiązania odwodnieniowe nie będą zdolne do przejmowania i odprowadzania wód opadowych oraz roztopowych w sposób wymagany przepisami prawa i zasadami wiedzy technicznej.

Projektowanie obiektów drogowych, w tym ich systemów odwodnienia, musi następować zgodnie z obowiązującymi przepisami techniczno-budowlanymi oraz zasadami wiedzy inżynierskiej, które wymagają uwzględnienia warunków hydrologicznych i zapewnienia skutecznego odprowadzania wód opadowych i roztopowych. Samo przypuszczenie, że w przyszłości może wystąpić awaria lub lokalne podtopienie, nie może stanowić podstawy do zakwestionowania wydanego w sprawie rozstrzygnięcia, jeżeli nie zostało poparte dowodami wskazującymi na rzeczywiste ryzyko wystąpienia takich zdarzeń.

Również zarzut dotyczący potencjalnych awarii projektowanego systemu kanalizacji grawitacyjno-tłocznej opiera się wyłącznie na założeniu możliwości wystąpienia nieokreślonych zdarzeń eksploatacyjnych. Każda infrastruktura techniczna, niezależnie od przyjętej technologii, może teoretycznie ulec awarii. Ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko nie może jednak opierać się na hipotetycznych i nieudokumentowanych scenariuszach, lecz na rozwiązaniach projektowych przewidzianych dla realizacji inwestycji oraz obowiązujących wymaganiach technicznych dotyczących projektowania, wykonania i eksploatacji sieci kanalizacyjnych. Skarżący nie wykazali, aby zastosowanie systemu grawitacyjno-tłoczego powodowało ponadprzeciętne lub niemożliwe do ograniczenia ryzyko dla środowiska, ani żeby przyjęte rozwiązania nie spełniały obowiązujących wymagań technicznych.

Należy przy tym podkreślić, że postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie służy szczegółowej weryfikacji rozwiązań wykonawczych i parametrów technicznych systemów odwodnienia lub kanalizacji, lecz ocenie, czy przedsięwzięcie może

zostać zrealizowane przy zastosowaniu środków ograniczających jego oddziaływanie na środowisko. Szczegółowe rozwiązania techniczne podlegają dalszej weryfikacji na kolejnych etapach procesu inwestycyjnego na podstawie odrębnych przepisów.

W tym miejscu warto także podkreślić, że dokumentacja dotycząca przedmiotowej inwestycji została poddana weryfikacji przez Dyrektora Zarządu Zlewni w Nowym Sączu w Państwowym Gospodarstwie Wodnym Wody Polskie, który w opinii z 8 lutego 2023 r., znak: KR.ZZŚ.3.435.222.2022.WR, zalecił konkretne warunki jego realizacji i eksploatacji, co znalazło odzwierciedlenie w punktach II.1.1, II.1.3 (który został zreformowany i uszczegółowiony niniejszą decyzją w punkcie II), II.1.4, II.1.5, II.1.6, II.1.7, II.1.8 decyzji RDOŚ w Krakowie z 25 lipca 2024 r.

W związku z powyższym, należy uznać, że dokumentacja przedmiotowej inwestycji została oceniona i zaakceptowana przez organ wyspecjalizowany w zakresie gospodarki wodnej i oceny wodnoprawnej.

Ad. 6

W opinii GDOŚ, zarzut dotyczący niewyjaśnienia lokalizacji projektowanego zbiornika retencyjnego nie zasługuje na uwzględnienie.

W aktach sprawy oraz w charakterystyce przedsięwzięcia przewidziano wykonanie urządzeń służących gospodarowaniu wodami opadowymi i roztopowymi, w tym zbiornika retencyjnego. Dla potrzeb postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest jednak wymagane określenie szczegółowej lokalizacji każdego elementu infrastruktury technicznej z dokładnością właściwą dla dokumentacji projektowej sporządzanej na późniejszych etapach procesu inwestycyjnego.

Przedmiotem postępowania środowiskowego jest ocena oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko oraz określenie warunków jego realizacji, a nie rozstrzyganie kwestii własnościowych dotyczących nieruchomości, na których w przyszłości mogą zostać zlokalizowane poszczególne urządzenia techniczne. W konsekwencji okoliczność, że skarżący wskazują na możliwość usytuowania zbiornika retencyjnego na nieruchomości należącej do osoby prywatnej, nie podważa prawidłowości wydanej decyzji środowiskowej.

Nie można również podzielić twierdzenia, jakoby brak było podstaw do przyjęcia, że właściciele nieruchomości zostaną objęci odpowiednimi procedurami na dalszych etapach procesu inwestycyjnego. Kwestie związane z prawem do dysponowania nieruchomością, ustaleniem ostatecznej lokalizacji urządzeń oraz ewentualnym pozyskaniem nieruchomości pod realizację inwestycji podlegają odrębnej regulacji prawnej i są rozstrzygane na kolejnych etapach przygotowania inwestycji.

Odnosząc się natomiast do podnoszonej przez skarżących wątpliwości dotyczącej zgodności planowanego rozwiązania z art. 53 ust. 2 u.t.k., należy wskazać, że zarzut ma charakter ogólny i nie został poparty żadną analizą techniczną ani prawną wykazującą, iż przyjęte rozwiązania rzeczywiście pozostają w kolizji z infrastrukturą kolejową lub naruszają ograniczenia wynikające z przepisów dotyczących obszaru kolejowego. Skarżący ograniczyli się jedynie do

sformułowania przypuszczenia o możliwej niezgodności planowanego rozwiązania z przepisami u.t.k.

Jednocześnie ewentualna lokalizacja urządzeń wodnych w sąsiedztwie linii kolejowej oraz spełnienie wymagań wynikających z przepisów dotyczących transportu kolejowego będą podlegały weryfikacji na etapie opracowania szczegółowych rozwiązań projektowych oraz uzyskiwania wymaganych prawem dalszych decyzji. Brak jest natomiast podstaw do stwierdzenia już na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, że przedsięwzięcie nie może zostać zrealizowane z uwagi na hipotetyczną możliwość wystąpienia kolizji z wymaganiami dotyczącymi infrastruktury kolejowej.

W konsekwencji sam fakt wskazania w dokumentacji konieczności zastosowania zbiornika retencyjnego, przy jednoczesnym braku szczegółowego wyznaczenia jego ostatecznej lokalizacji, nie stanowi uchybienia mogącego podważyć prawidłowość przeprowadzonej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Ad. 7-9

W opinii GDOŚ, zarzuty dotyczące sposobu magazynowania destruktu asfaltowego, konieczności uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów, jak również zgodności przedsięwzięcia z wymaganiami ochrony przeciwpożarowej oraz zapewnienia dostępu do drogi publicznej, wykraczają poza zakres rozstrzygnięcia wydawanego w ramach postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.

Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie zastępuje decyzji, uzgodnień, opinii ani pozwoleń wymaganych na podstawie przepisów szczególnych. Jej celem jest ustalenie środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia oraz ocena jego wpływu na środowisko, natomiast szczegółowa weryfikacja zgodności przyjętych rozwiązań technicznych z przepisami dotyczącymi gospodarki odpadami, ochrony przeciwpożarowej, warunków techniczno-budowlanych czy zasad dostępu do dróg publicznych następuje na kolejnych etapach procesu inwestycyjnego, prowadzonych na podstawie odrębnych regulacji prawnych.

Jednakże, odnosząc się do zarzutu dotyczącego magazynowania destruktu asfaltowego, należy wskazać, że organ odwoławczy zastrzył warunki realizacji przedsięwzięcia, nakładając obowiązek uszczelnienia miejsc magazynowania destruktu asfaltowego poprzez zastosowanie geomembrany lub innych materiałów spełniających analogiczną funkcję. Warunek ten służy ograniczeniu ryzyka zanieczyszczenia środowiska gruntowo-wodnego.

Natomiast szczegółowy sposób magazynowania odpadów oraz obowiązki wynikające z przepisów prawa odpadowego podlegają bezpośrednio przepisom ustawy o odpadach oraz aktów wykonawczych wydanych na jej podstawie i pozostają wiążące dla inwestora niezależnie od treści decyzji środowiskowej. Ewentualna ocena zgodności sposobu magazynowania odpadów z wymaganiami rozporządzenia w sprawie szczegółowych wymagań dla magazynowania odpadów należy do organów właściwych w sprawach gospodarki odpadami.

Również zarzut dotyczący konieczności uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów ma charakter przedwczesny. Na etapie wydawania decyzji środowiskowej nie przesądza się, czy w konkretnym przypadku powstanie obowiązek uzyskania określonego zezwolenia wynikającego z przepisów ustawy o odpadach.

Jeżeli realizacja lub eksploatacja przedsięwzięcia będzie wymagała uzyskania dodatkowych decyzji administracyjnych przewidzianych przepisami szczególnymi, inwestor będzie zobowiązany do ich uzyskania niezależnie od uzyskanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Samo wskazanie potencjalnej możliwości powstania takiego obowiązku nie ma przełożenia na wadliwość zaskarżonej decyzji.

Niezasadny jest również zarzut dotyczący niespełnienia wymagań ochrony przeciwpożarowej oraz warunku dostępu do drogi publicznej.

Ocena zgodności projektowanych rozwiązań z przepisami przeciwpożarowymi oraz techniczno-budowlanymi nie stanowi przedmiotu postępowania środowiskowego. Kwestie te podlegają odrębnej weryfikacji przez właściwe organy i podmioty uczestniczące w procesie inwestycyjnym na podstawie przepisów szczególnych.

Podobnie okoliczność dotycząca parametrów drogi wewnętrznej, służącej obsłudze terenu, odnosi się do rozwiązań projektowych i technicznych, które podlegają ocenie w ramach odrębnych procedur. Skarżący nie wykazali przy tym, aby wskazywane przez nich parametry pozostawały w związku z oceną oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko lub powodowały nieprawidłowość przeprowadzonej oceny środowiskowej.

W istocie zarzuty podniesione w punktach 7-9 zmierzają do przeniesienia na etap wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zagadnień, które ustawodawca pozostawił do rozstrzygnięcia w ramach odrębnych procedur regulowanych przepisami szczególnymi i przez to nie zasługują na uwzględnienie.

Ad. 10

GDOŚ nie podziela zdania skarżących w kontekście zarzutu o braku informowania mieszkańców przez inwestora o planowanym przedsięwzięciu.

Obowiązujące przepisy nie nakładają na inwestora obowiązku prowadzenia działań informacyjnych wobec mieszkańców przed wszczęciem postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Ewentualne konsultacje społeczne, spotkania informacyjne lub inne formy wcześniejszego informowania mieszkańców mogą być podejmowane dobrowolnie przez inwestora, jednak stanowią przejaw dobrej praktyki i nie wynikają z powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Poza tym działania takie nie są poddawane kontroli w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Tym samym okoliczność, że inwestor nie prowadził dodatkowych działań informacyjnych przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji środowiskowej, nie może być uznana za naruszenie prawa ani świadczyć o wadliwości przeprowadzonego postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Istotne jest bowiem to, czy zapewniono udział

społeczeństwa w zakresie wymaganym przepisami prawa, a nie to, czy inwestor podejmował fakultatywne działania informacyjne wykraczające poza ustawowe obowiązki.

Należy w tym miejscu nadmienić, że GDOŚ przeanalizował również dokumentację pod kątem potencjalnego naruszenia ww. przepisów w zakresie udziału społeczeństwa. Przeprowadzona analiza wykazała, że RDOŚ w Krakowie zapewnił w toku prowadzonego postępowania, zgodnie z art. 33 u.o.o.ś., 30-dniowy udział społeczeństwa. Zawiadomienie informujące o udziale społeczeństwa z 19 stycznia 2024 r., znak: OO.421.3.1.2022.ASu.18, zostało upublicznione w:

- 1) RDOŚ w Krakowie od 19 stycznia 2024 r. do 23 lutego 2024 r., na tablicy ogłoszeń oraz w Biuletynie Informacji Publicznej, dalej BIP,
- 2) Urzędzie Miasta w Nowym Targu od 22 stycznia 2024 r. do 22 lutego 2024 r., na tablicy ogłoszeń oraz w BIP).

Wobec powyższego, społeczeństwu udostępniono raport oraz stanowiska organów współdziałających, w celu zapoznania się z dokumentacją sprawy i wniesienia ewentualnych uwag i wniosków do postępowania.

W trakcie trwającego udziału społeczeństwa, duża część osób i podmiotów, złożyła uwagi i wnioski, które powielały się i dotyczyły:

- 1) wyników pomiaru ruch drogowego,
- 2) wytworzonych odpadów podczas realizacji inwestycji,
- 3) niekorzystnych warunków akustycznych spowodowanych pracą maszyn w trakcie realizacji inwestycji,
- 4) przekroczeń akustycznych w kontekście zastosowanej nawierzchni obniżającej emisję hałasu,
- 5) konieczności nasadzenia co najmniej 740 drzew w celu kompensacji wytworzonego CO₂ w związku z realizacją przedsięwzięcia,
- 6) brak przewidzenia realizacji buspasów w ramach planowanej inwestycji,
- 7) odprowadzania wód opadowych z drogi wojewódzkiej w rejonie przejścia pod linią kolejową,
- 8) nieefektywności planowanej inwestycji co do jej celu działania,
- 9) niedostateczne opracowanie kwestii wywożenia i usuwania śniegu z terenu proponowanego tunelu oraz zebrań spowodowanych intensywnymi opadami deszczów,
- 10) korekty przebiegu projektowanej drogi.

RDOŚ w Krakowie odniósł się do uwag i wniosków sformułowanych w ww. pismach na stronach 23-36 decyzji z 25 lipca 2024 r.

Nieuwzględnienie uwag zgodnie z wolą wnoszącego nie może być utożsamiane z naruszeniem przepisów u.o.o.ś. regulujących udział społeczeństwa w postępowaniu ani rzutować na ocenę prawidłowości tego etapu postępowania.

W związku z powyższym, GDOŚ stwierdza, że RDOŚ w Krakowie wziął pod uwagę wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa, o których mowa w art. 80 ust. 1 pkt 3 u.o.o.ś. i

odniósł się do nich w treści decyzji z 25 lipca 2024 r. W tym zakresie, organ odwoławczy nie widzi naruszeń ze strony RDOŚ w Krakowie.

Ad. 11

GDOŚ nie zgadza się z zarzutem skarżących, dotyczącym naruszenia art. 7 k.p.a. przez RDOŚ w Krakowie, w związku z niedokładnym wyjaśnieniem stanu faktycznego oraz załatwieniem sprawy nie mając na względzie interesu społecznego i słusznego interesu obywateli.

Organ pierwszej instancji wielokrotnie wzywał inwestora do uzupełnień dokumentacji, w tym karty informacyjnej przedsięwzięcia oraz raportu. Potwierdzeniem podejmowanych działań, mających na celu dokładne wyjaśnienie sprawy, są znajdujące się dokumentacji wezwania z:

- 1) 23 sierpnia 2022 r., OO.421.3.1.2022.ASu, o przedłożenie mapy ewidencyjnej w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem na którym będzie realizowane,
- 2) 29 września 2022 r., OO.421.3.1.2022.ASu, o wykonanie i przedłożenie analizy akustycznej w odniesieniu do obszarów chronionych akustycznie w rejonie planowanej inwestycji, z graficznym przedstawieniem jej wyników i podaniem danych wejściowych i wyjściowych, a także z obliczeniami w punktach referencyjnych,
- 3) 3 stycznia 2023 r., znak: OO.421.3.1.2022.ASu.7, o wskazanie planowanych prac w zakresie realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia na terenie zamkniętym, w szczególności związanych z korzystaniem z usług wodnych lub wykonaniem urządzeń wodnych,
- 4) 10 października 2023 r., znak: OO.421.3.1.2022.ASu, o wyjaśnienie i uzupełnienie informacji w zakresie prognoz ruchu, map akustycznych oraz prognoz przekroczenia wartości dopuszczalnych hałasu dla planowanej inwestycji.

Z przedstawionych wyżej działań organu nie sposób wywieść naruszenia art. 7 k.p.a. Wręcz przeciwnie, okoliczność skierowania przez RDOŚ w Krakowie, aż czterech wezwań merytorycznych w toku prowadzonego postępowania świadczy o jego aktywności, wnikliwości i dążeniu do wszechstronnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy. RDOŚ w Krakowie podejmował kolejne czynności dowodowe zmierzające do zgromadzenia kompletnego materiału dowodowego, realizując tym samym obowiązek wynikający z art. 7 k.p.a. Powyższe działania potwierdzają, że postępowanie pierwszoinstancyjne zostało przeprowadzone w sposób rzetelny i z należytą starannością, zapewniając właściwą ocenę oddziaływania planowanej inwestycji na środowisko.

Ad. 12-17

Odnosząc się do przedstawionych przez skarżących wniosków, należy wskazać, że zostały one poddane ocenie przez organ odwoławczy w ramach ponownego, merytorycznego rozpoznania sprawy, zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego wyrażoną w art. 15 k.p.a. GDOŚ dokonał wszechstronnej analizy całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, w tym raportu, jego uzupełnień, stanowisk organów współdziałających oraz uwag i wniosków stron postępowania. W wyniku przeprowadzonej kontroli drugoinstancyjnej nie stwierdzono takich braków materiału dowodowego ani uchybień

postępowania, które uzasadniałyby konieczność przeprowadzenia dodatkowych analiz w zakresie postulowanym przez skarżących.

Potwierdzeniem prawidłowości zasadniczych ustaleń organu pierwszej instancji jest również sposób zakończenia postępowania odwoławczego. GDOŚ nie zakwestionował bowiem merytorycznych podstaw rozstrzygnięcia ani kompletności przeprowadzonej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Zmiany wprowadzone do decyzji RDOŚ w Krakowie miały charakter doprecyzowujący i polegały przede wszystkim na uzupełnieniu oraz uszczegółowieniu warunków realizacji przedsięwzięcia, w szczególności dotyczących ochrony wód oraz realizacji działań kompensacyjnych. Jednocześnie uchylenie części punktów decyzji i umorzenie postępowania w tym zakresie wynikało z ich bezprzedmiotowości, a nie z wadliwości przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Tym samym rozstrzygnięcie GDOŚ potwierdza, że organ pierwszej instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy oraz zgromadził materiał dowodowy wystarczający do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla analizowanego przedsięwzięcia, natomiast dokonane przez organ odwoławczy zmiany miały charakter korekcyjny i redakcyjno-doprecyzowujący, nie zaś wynikający z konieczności usunięcia istotnych braków w zakresie przeprowadzonej oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko.

W trakcie postępowania odwoławczego, pismem z 21 maja 2025 r., [REDAKCYJNA] oraz [REDAKCYJNA], działając na podstawie art. 37 § 1 k.p.a., wnieśli ponaglenie zarzucając GDOŚ beczynność oraz przewlekłe prowadzenie postępowania.

W treści ponaglenia z 21 maja 2025 r. strony wskazały, że z pisma PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. z 3 lutego 2025 r., znak: IBZ2.0293.73.2025.e, wynika, że pomiędzy Zarządem Dróg Wojewódzkich w Krakowie (reprezentującym Zarząd Województwa Małopolskiego), dalej ZDW w Krakowie, a PKP Polskie Linie Kolejowe S.A., nie zostało zawarte porozumienie dotyczące realizacji przedmiotowej inwestycji. W ocenie strony okoliczność ta świadczy o braku uprawnień ZDW w Krakowie do podejmowania działań związanych z przygotowaniem i projektowaniem przedmiotowego przedsięwzięcia.

Pismem z 10 czerwca 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.28.2024.MRO.14, GDOŚ, odniósł się do ww. ponaglenia. Jednocześnie organ odwoławczy wskazał, że ustosunkuje się również do podniesionego w nim zarzutu dotyczącego braku porozumienia między ZDW w Krakowie, a PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. w decyzji merytorycznej kończącej sprawę.

Odnosząc się zatem do przywołanego powyżej zarzutu, GDOŚ nie podziela stanowiska skarżących. Wskazana okoliczność nie ma znaczenia dla oceny dopuszczalności wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, gdyż nie świadczy o braku uprawnień inwestora do występowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach ani do prowadzenia działań przygotowawczych związanych z realizacją przedsięwzięcia.

Przedmiotem postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest ocena środowiskowych aspektów oddziaływania planowanego przedsięwzięcia oraz określenie warunków jego realizacji, a nie rozstrzyganie kwestii organizacyjnych, technicznych czy cywilnoprawnych pomiędzy podmiotami uczestniczącymi w procesie inwestycyjnym.

Ewentualny brak porozumienia pomiędzy ZDW w Krakowie a PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. pozostaje zatem bez wpływu na możliwość wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanej inwestycji.

Jednocześnie warto podkreślić, że przepisy u.o.o.ś. nie uzależniają możliwości wszczęcia i prowadzenia postępowania środowiskowego od wcześniejszego uregulowania relacji pomiędzy podmiotami, które mogą uczestniczyć w realizacji przedsięwzięcia na dalszych etapach procesu inwestycyjnego. W konsekwencji podniesiony zarzut nie może stanowić podstawy do kwestionowania legalności zaskarżonej decyzji.

W toku postępowania odwoławczego, GDOŚ dokonał weryfikacji całości zgromadzonej w sprawie dokumentacji. W ocenie organu drugiej instancji raport spełnia wymogi wskazane w art. 66 u.o.o.ś. w stopniu umożliwiającym przeprowadzenie oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko oraz określenie środowiskowych uwarunkowań jego realizacji. Organ odwoławczy dokonał również oceny prawidłowości i skuteczności istotnych warunków korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, wymagań dotyczących ochrony środowiska koniecznych do uwzględnienia w dokumentacji na dalszym etapie procesu inwestycyjnego oraz warunków mających na celu zapobieganie i ograniczanie negatywnych oddziaływań przedsięwzięcia na środowisko, które zostały określone w decyzji RDOŚ w Krakowie z 25 lipca 2024 r. Warunki określone w punktach: II.1.3, II.1.13, II.1.15, powyższej decyzji nie wypełniały wymogów określonych w art. 107 § 1 k.p.a. w związku z art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b i c oraz pkt 2 lit. b i c u.o.o.ś., z tego względu zostały one zmodyfikowane i doprecyzowane w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty skarżących nie wykazały, aby w omawianej sprawie doszło do naruszeń, które uzasadniłyby uchylenie decyzji RDOŚ w Kraków z 25 lipca 2024 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Mając powyższe na uwadze, GDOŚ orzekł, jak w sentencji.

Pouczenie

- niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 oraz art. 52 § 1 i 2 w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2026 r. poz. 143, ze zm.), dalej p.p.s.a., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;
- zgodnie z art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 p.p.s.a. skargę należy wniesć, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania decyzji;
- skarżący, zgodnie z art. 230 p.p.s.a. w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz.

535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Skarżący, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;

- skarżącemu, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych;
- skargę w formie elektronicznej należy wnieść na adres ePUAP: /gdosgovpl/SkrytkaESP, natomiast w formie papierowej – na adres siedziby Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska: Al. Jerozolimskie 136, 02-305 Warszawa.

PIOTR OTAWSKI

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska
/podpis elektroniczny/

Otrzymują:

1. [REDACTED] – pełnomocnik Zarządu Województwa Małopolskiego, [REDACTED]
[REDACTED], PUH;
2. [REDACTED], PUH;
3. [REDACTED], PUH;
4. [REDACTED], PUH;
5. IMMO Sp. z o.o. reprezentowana przez [REDACTED], PUH;
6. [REDACTED], PUH;
7. [REDACTED], PUH;
8. [REDACTED], PUH;
9. [REDACTED], PUH;
10. FORCAR Sp. J., PUH;
11. [REDACTED], PUH;
12. [REDACTED], PUH;
13. [REDACTED], PUH;
14. [REDACTED], PUH;
15. [REDACTED], PUH;
16. pozostałe strony postępowania na podstawie art. 49 § 1 k.p.a. w związku z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś oraz art. 15 ust. 1 z.u.o.o.ś.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie, ePUAP: /RDOS12/skrytka